

[Jytte Andersen]

Det er også et svar til fru Karen Højte Jensen, der peger på – det er jo rigtigt – at der foregår megen værdifuld uddannelse i oplysningsforbundenes regie. Det, der er karakteristisk for det, der sker i oplysningsforbundenes regie, er, at det foregår i fritiden, og at det sker mod betaling. Om den er beskeden eller ikke beskeden, afhænger vist af, hvilke øjne der ser på det. Jeg synes ikke, at den er beskeden, og jeg synes ikke, at vi fortsat kan byde den gruppe, der her er tale om, som har det hårdeste arbejde, og som i øvrigt har den laveste løn, at den kun har mulighed for efteruddannelse i fritiden og mod betaling.

Fru Karen Højte Jensen sagde også noget om 25 mia kr. Det stiller jeg mig meget uforstående over for. Det er kun, hvis man ganger det op indtil flere gange. Det, der er tale om her, er 800 mill. kr., og det fremkommer ved, at vi regner med en beskæftigelseseffekt på 70 pct., hvad jeg kunne forstå fru Karen Højte Jensen tvivlede på. Jeg skal da heller ikke sige andet – hvis fru Karen Højte Jensen ville høre efter – end at man selvfølgelig altid kan have sine tvivl om, hvorvidt det lige præcis er 70 pct. beskæftigelseseffekt. Vi foreslår, at den enkelte selv må vælge, hvor lang tid man vil gå på uddannelse, og det er klart, at hvis de korte kurser er de mest populære, så vil beskæftigelseseffekten være lidt mere beskeden, end vi regner med i vores forslag, men det er der så ikke noget at gøre ved.

Med hensyn til spørgsmålet fra fru Karen Højte Jensen vedrørende erstatningsarbejds-kraft må jeg sige, at vi ikke har lagt os fast på, at det skal være tvang. Vi har syntes, at det ville være hensigtsmæssigt, at man, hvis folk vælger en længere periode med uddannelsesfrihed, ansætter vikarer. Vi har ikke gjort det til en betingelse, for derved ville arbejdsgiverne jo have en ganske udmærket grundelse for at blokere for, at nogen kom på uddannelse.

Det næste spørgsmål, fru Karen Højte Jensen stillede, var, hvad der ligger i, at vi skriver, at den valgte uddannelse skal følges. Der ligger det i det, at hvis man har fået fri fra sit arbejde og lønkomensation til at gå på uddannelse, så finder vi, det er hensigtsmæssigt, at man også tager den uddannelse, for at der skal være lidt rimelighed i det. Den enkelte må selv bestemme, om det skal

være en almen uddannelse eller en mere faglig uddannelse.

Vi siger ikke, at vi skal tage noget fra de unges uddannelse. Vi mener faktisk, at der er tale om et både-og.

Til hr. Hans Jørgen Holm, der var lidt bekymret for produktionsgrundlaget, hvis vi gennemførte dette, vil jeg sige, at produktionsgrundlaget jo er afhængigt af det eneste råstof, vi har, nemlig en veluddannet arbejdskraft. Man kan have den opfattelse, at det drejer sig om, at uddannelsen er jobkvalificerende, men der er kendsgerninger, der taler for, at efteruddannelse, mobilitet, fleksibilitet er afhængig af, at man har en bred, almen grunduddannelse. Ellers er efteruddannelsens virkning sparsom. Derfor er der altså tale om et både-og.

Vedrørende de uddannelser, man kan vælge, vil jeg henvise til bemærkningerne til forslaget, som afhængigt af, hvad den enkelte vælger, taler om arbejdsmarkedsuddannelser, amtskommunale enkeltfagskurser, folkehøjskolernes, oplysningsforbundenes og organisationernes kurser. Der er altså et bredt spektrum. Det, der er afgørende, er, at den enkelte får reelle muligheder for at vælge.

Jeg vil godt tilslutte mig fru Lone Dybkjær's opfordring til regeringen og sige, at både her og i den offentlige debat har vi set, at der er et flertal, bestående af de radikale og SF og socialdemokratiet, om en reform, som vi skal diskutere i uddannelsesudvalget. Vi agter faktisk at udnytte det flertal. Vi synes ikke, der er nogen grund til at vente på, at vi får en ny og mere fornuftig regering. Derfor vil vi tage kontakt med de radikale og SF i håb om at holde sammen på det flertal.

Jeg vil bede regeringen om at lade være med at sidde med armene over kors, men acceptere, at der er et flertal her i folketinget. Jeg vil håbe, at regeringen, ligesom i efterhånden nogle andre sager, accepterer, at folketinget er sammensat således, og at den lige så godt kan arbejde sammen med det i stedet for at arbejde imod det.

Bakholt (S):

Når man hørte den konservative ordfører og venstres ordfører, fik man uvilkårligt det indtryk, at man ikke skulle gøre så forfærdelig meget ved dette problem. Nok erkendte